Nơi ấy là cội nguồn

Hữu Thánh

Con ơi ! Ba sẽ cho con về quê
Vì sự phát triển toàn diện của con đâu
chỉ nhờ uống sữa.
Con phải biết được cái lạnh lẽo của mùa đông băng giá,
Biết vườn mai hé nở lúc xuân sang;
Biết sông dài, núi cao, biết ánh trăng đêm
Không có tiếng ồn ào của động cơ, vầng trăng chói ngời
sau mùa gặt.
Biết hạt thóc, giàn mướp, giàn bầu, con ong
vàng, ong mật
Và sự bình yên vô tận của đất trời.
Chân con mềm lội hói nhỏ con chơi
Nghe chim hót rộn ràng trên đầu cây, ngọn gió
Ngắm dòng sông êm đềm, ánh dương rực rỡ
Con sẽ hiểu thế nào là khúc hát trái tim.
Ở thành phố này ba trăn trở nhiều đêm,
Sợ con lạc mất đường về quê nội-
Nơi ấy con ơi, là cội nguồn
Day dứt trong tim gọi mãi ta về
Con lớn lên giữa thành phố bộn bề,
Những trò chơi tận cùng sẽ đi vào ngõ cụt
Bởi con chẳng rộng hồn nên đường sẽ lạc
Con sẽ lạc vào u uẩn chính hồn con.
Nếu con nhìn được vẻ đẹp những đồi sim
Con có thể viết hay, hoặc nghe trọn vẹn
bài "*Đồi hoa sim tím*"[1]
Nghe được tiếng chim gọi mùa trái chín
Tiếng chim trời sẽ chắp cánh ước mơ xa.

(Nguồn: internet)

(Nguồn: internet)

Dù con có xây những lâu đài, những cung
điện nguy nga
Thì thiên nhiên muôn đời vẫn là người mẹ.
Trời cao rộng, đời mình thì nhỏ bé
Con muốn bay cao-tim phải có chân trời.
Thiên nhiên sẽ dạy con những quy luật cuộc đời
Bằng những mùa hoa tàn rồi lại nở
Như sóng biển miền quê, nơi con về chơi đó
Sóng cuộc đời cũng như vậy thôi con!
Bao giọt mồ hôi nội được hạt thóc tròn
Lương thiện một đời chẳng đua tranh, lừa lọc
Vẻ đẹp hiền từ bắt đầu từ hạt thóc
Dịu dàng có từ giàn mướp mới ra hoa
Con ong vo ve điệu hát dân ca
Con bướm vẽ nên bức tranh quê tuyệt sắc.
Đất cằn khô, dạy con ngày cơ cực
Phải biết gồng mình trong nắng hạ chang chang.
Ba không muốn con chơi cái trò chơi: *cá chậu,*
chim lồng;
Ai lại bắt những sinh linh này nhốt vào trong ấy,
Muốn nghe tiếng chim về quê con sẽ thấy
Chim có trời xanh, mây trắng hót mới hay.
Thành phố con ơi! Có lắm điều thay
Con được tiếp thu những chân trời khoa học;
Nhưng thành phố chẳng bao giờ có được
Là thiên nhiên, người mẹ của đất trời.

Một năm đôi lần con hãy về quê chơi
Cho hồn con có núi cao, biển lớn
Thăm lại cội nguồn nơi bắt đầu con đến
Sẽ giúp con đi tận cuối đất trời.

Tháng 5.2010

[1] Đồi hoa sim tím – Thơ Hữu Loan